

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΙΝΩΝ

Βαρύγγωμοι κι' ἀποσταμένοι
 μέσα στην πάλη τῆ φριχτή,
 ἄνθρωποι αἰώνια νικημένοι,
 τὸ βῆμα σέρνουμε τ' ἀργό μας
 καὶ τρέχουμε πρὸς τὸ χαμό μας
 μέσα σὲ νύχτα σκοτεινή.

Τὸ χέρι κάποιος μᾶς ἀπλώνει
 κι' ὄλο μᾶς σπρώχνει : πάντα ἔμπρός !
 Καὶ στὸ σκοτάδι ποὺ μᾶς ζώνει
 κάποια θανάτου ἀνατριχίλα !
 Πάντα τρυγύρο μας μαυρίλα
 καὶ πάντα ἔμπρός μας ὁ γκρεμός.

Κι' ὅμως σ' αὐτῆ τῆ συμφορᾶ μας,
 στῆ δυστυχία μας τῆ σκληρῆ
 ποὺ στεφανώνει τὰ ὄνειρά μας,
 μέσ' στὸν ἀτέλειωτο καῦμό μας
 στὸ φοβερὸ τὸ βάσανό μας
 στὴν καταφρόνια τὴν πικρῆ

Περὶφανα τὰ μέτωπά μας
 καὶ στηλωμένα τὰ κορμιά !
 Καὶ πάντα κρύβοντας βαθιά μας
 φανατικὲς ὄραιολατρεῖες
 μὲ χαμογέλιο τὶς θυσίες
 προσφέρουμε στὴν Ὁμορφιά !

Καὶ στὶς καρδιές μας ποὺ θερμαίνει
 μὲ θεία φωτιὰ πόθος σοφός,
 Ἄρχαῖοι Θεοὶ στεφανωμένοι
 Βάκχοι καὶ Ἀπόλλωνες περνοῦνε
 καὶ στὸ Ναὸ μᾶς ὀδηγοῦνε
 ποὺ λάμπει Προμηθέων Φῶς !